

LARA ALMARÇEGUI/ MILJØDIREKTORATET
TRONDHEIM
SPITSBERGEN ROCK COMPOSITION

Spørsmål tilknyttet forvaltningen av naturressurser opptar og bekymrer mange i dag. Menneskeskapte klimaendringer, ekstremvær, utrydding av dyrearter og avskoging, er eksempler på brennhete temaer. Under alle disse problemene ligger det store spørsmålet om hvordan vi mennesker kan leve i, og som en del av, en bærekraftig verden. En verden med en brukbar fremtid, ikke bare for oss selv, men også for kommende generasjoner. Kunsten springer ut av sin egen samtid. Engasjementet rundt disse problemene er naturlig nok også sterkt tilstede i samtidskunsten. I bakgrunnen ligger angsten for at vi ikke klarer å enes om noe alternativ til den generelle, menneskelige grådigheten som ligger til grunn for denne situasjonen.

På vår første befaring til det som den gangen fortsatt het Direktoratet for naturforvaltning, traff vi kontorarbeidere med turstøvler og ryggsekk under skrivebordet, og det slo oss at direktoratets virksomhet egentlig er lokalisert på to nivåer: Det ene, kanskje mest åpenbare, er kontorlokalene, men det andre, og kanskje viktigste, befinner seg mer udefinert rundt i hele det landskapet vi kaller Norge. Miljødirektoratet eksisterer på en måte med ett bein på hver side av skillet mellom naturen og kulturen, og billedliggjør nærmest selv den forhandlingen eller friksjonen det er satt til å vokte over.

En rød tråd gjennom hele kunstnerskapet til Lara Almarçegui er motstanden mot arkitektur, byplanlegging og design som redskap for kontroll og regulering av samfunnet. Hennes kanskje aller mest kjente arbeider er serien *Wastelands*: store, landartlignende intervensjoner i urbant landskap. For hver intervensjon har hun forhandlet frem en kontrakt med grunneieren, som forplikter seg til å la tomta stå urørt over en avtalt periode på opptil 15 år. Kontrasten mellom hennes *Wastelands* og områdene rundt øker etter hvert som landskapet endres gjennom utbygging og industrialisering. Samtidig vil områdene som omfattes av hennes kontrakter vernes mot inngrep, og bare følge en naturlig utvikling. Slik blir de overlatt til tilfeldigheter og spontane hendelser, til vind, regn, sol og vegetasjon. I løpet av noen år blir disse områdene stående som de eneste tomme og åpne rommene i en ellers helt utbygget sammenheng. Hvis man gjør et tankeeksperiment og for et øyeblikk forsøker å forestille seg at Miljødirektoratet skulle uttrykke seg kunstnerisk, er det nærliggende å tenke seg at kunstnerskapet deres ville hatt mye til felles med kunstproduksjonen til Almarçegui.

Spitsbergen Rock Composition er hennes nyeste prosjektet, utviklet spesielt til Miljødirektoratets nybygg i Trondheim. Verket er både formmessig og tematisk typisk for Almarçeguis kunstnerskap: Det forholder seg pragmatisk til en konkret verden, men produserer et tankevekkende og poetisk resultat. Et større veggmaleri i inngangspartiet viser det beregnede volumet av Norges største øy, Spitsbergen på Svalbard, som en enkel liste med navnene på de forskjellige bergartene og hvor mange kubikkilometer det finnes av hver enkelt av dem i grunnfjellet på øya. Listen er satt opp på samme måte som man ville gjort i et ordinært kontordokument, blåst kraftig opp, og malt rett på veggen i inngangspartiet. Den lange, nøyaktige utregningsprosessen dokumenteres i publikasjonen som følger verket. Den vitenskapelige presisjonen og den tilsynelatende tørrheten i formen er typisk for Almarçeguis

arbeid, men også en parallell til det administrative aspektet i Miljødirektoratets arbeid som forvalter av det friksjonsfylte forholdet mellom natur og kultur.

Men verden står ikke stille, og etter hvert som tiden går vil disse abstrakte utregningene, produsert gjennom flere måneders samarbeid med forskere ved Norsk Polarinstitutt i 2013, allerede være i utakt med det konkrete landskapet de beskriver. Misforholdet mellom tallrekken på veggen og det faktiske landskapet den beskriver, vil øke etterhvert som menneskeskapte og naturlige faktorer påvirker øya. Verket kan på en og samme tid tolkes som et konseptuelt orientert landskapsmaleri, og som et åpent og aktivt spørsmål om hva vi egentlig kan vite med sikkerhet, og hvilken verdi og funksjon vitenskapen har i møtet med naturen.

*Marianne Heier, på vegne av fagkomiteen for 7. tildelingsrunde (LES) v/ Merete Røstad,
Ole John Aandal og Marianne Heier*